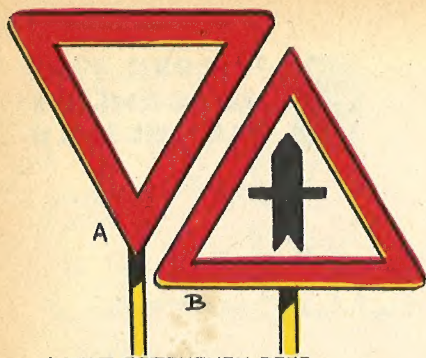
SJORS van de Rebellenclub

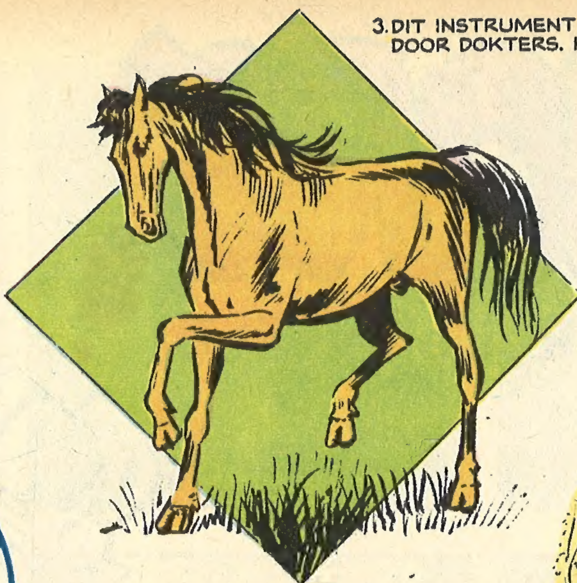
Nr. 15
11 APRIL 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS





1. WAT BETEKENEN DEZE VERKEERSBORDEN?





2. HIER KLOPT IETS NIET. WAT?

3. DIT INSTRUMENT WORDT GEBRUIKT DOOR DOKTERS. HET IS EEN...

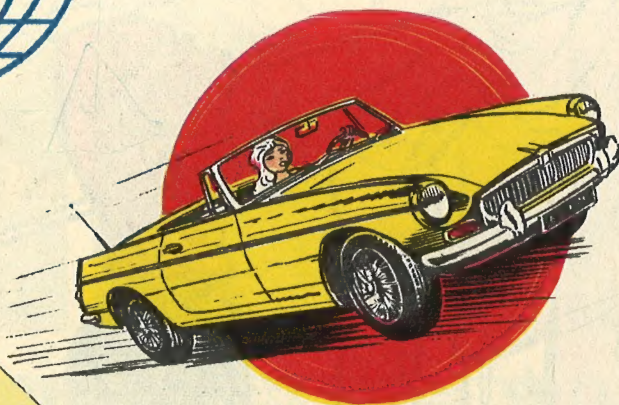




6. A. DIT IS EEN INWOONSTER VAN...
B. DE NAAM VAN HAAR JAPON IS..



4. VAN WELKE BOOM KOMT DIT BLAD?

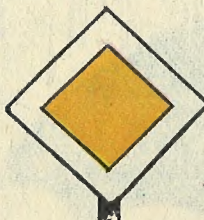


5. DIT IS EEN A. SUNBEAM B. MG C. TRIUMPH D. FIAT



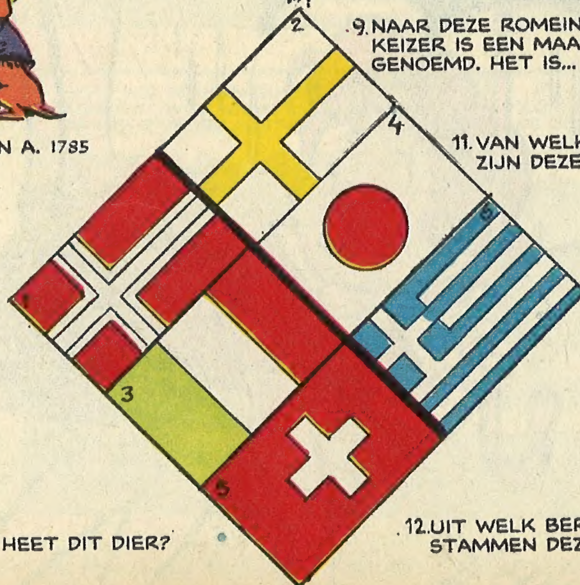
7. DEZE KLEDING DROEG MEN IN A. 1785 B. 1845 C. 1885 D. 1925

8. WAT BETEKENT DIT VERKEERSBORD?





9. NAAR DEZE ROMEINSE KEIZER IS EEN MAAND GENOEMD. HET IS...



11. VAN WELKE ZES LANDEN ZIJN DEZE VLAGGEN?



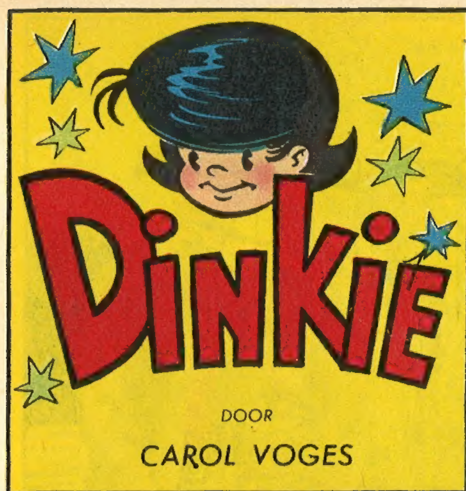
10. HOE HEET DIT DIER?



12. UIT WELK BEROEMD BOEK STAMMEN DEZE FIGUREN?

BULTERS.

OPLOSSING IN HET VOLGEND NUMMER


DINKIE
DOOR
CAROL VOGES


MANNEN, IK ZAL TOCH NOG EVEN CONTACT OPNEMEN MET DIE SCHREEUWER OP HET EILAND RODIA!


BEO, WAT DOE JE TOCH BIJ DIE MOBILOFOON? NEE MAAR, HOOR IK DAAR EEN STEM? DAT KAN NIET!
HALLO! MET DE POLITIE... BENT U IN NOOD?... HALLO... WIE IS DAAR?... HALLO...
KLIK!


IK KRIJG GEEN GEHOOR MEER. HET KAN EEN GRAP ZIJN, MAAR WE ZULLEN TOCH EVEN OP HET EILAND GAAN KIJKEN!


BEO... BEO! WAT WAS DAT? IK HOORDE EEN STEM! DE MOBILOFOON... DIE WAS HET, DIE WERKT WEER! WACHT, IK ZAL DE HOORN OPNEMEN!


HALLO, HALLO! HOORT U MIJ? U SPREEKT MET DINKIE OP HET EILAND RODIA... HALLO!


IK KRIJG GEEN GEHOOR MEER! HELEMAAL NIETS! ZOU IK ME DAN TOCH VERGIST HEBBEN?
!?


KIJK, NU ZIT DINKIE OOK AL BIJ DAT LUISTER-APPARAAT!
JA, EERST BEO EN NU DAT MEISJE. ZOU DIE MOBILOFOON SOMS WEER IN ORDE ZIJN? IK GA KIJKEN!
?


IK WEET ZÉKER, DAT IK DAARNET IETS HOORDE, KAPITEIN SALVO! IK VERGIS ME ECHT NIET! HET WAS EEN STEM EN IK HOORDE EEN KLIK!
MAAR WÁT WERD ER GEZEGD?


TJA... WAT HOORDE IK ZOAL? POLITIE, OF ZO IETS... EN HALLO... HALLO, MET WIE... MAAR IK WAS NET TE LAAT OM DE HOORN TE GRIJPEN EN ANTWOORD TE GEVEN!


DAN MOET ER IETS ZIJN GEBEURD, WAARDOOR DE POLITIE CONTACT MET ONS HEEFT GEZOCHT! HOE KUNNEN ZIJ WETEN DAT WE HEN NODIG HEBBEN? MAAR WACHT, IK HEB EEN HEEL GOED PLANNETJE, DINKIE... DAT ZAL ONZE REDDING WORDEN!


HET PLAN VAN KAPITEIN SALVO WAS HEEL GOED! EEN GROOT VUUR OP DE ROTSEN VAN RODIA ZOU DE POLITIE WAARSCHUWEN!


ZET KOERS NAAR RODIA, MANNEN! JE ZIET, ALS POLITIEMAN WEET JE NOOIT WAT JE TE WACHTEN STAAT!









BOER LANGE VERTELT UITVOERIG OVER DE MISDADEN VAN DE KU KLUX KLAN, EEN BERUCHTE BENDE GEMASKERDE MANNEN, DIE DE STREEK TERRORISEERT.







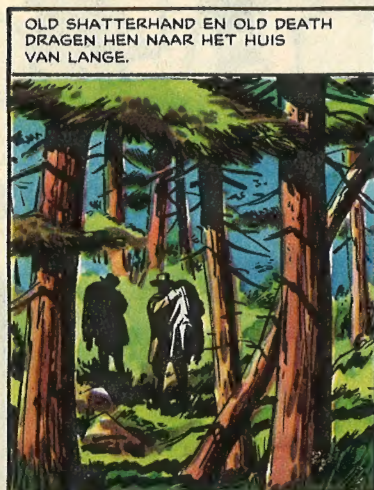







NEEM JIJ DE RECHTSE VOOR JE REKENING!


ZONDER EEN KIK TE GEVEN ZAKKEN DE BANDIETEN IN ELKAAR.


OLD SHATTERHAND EN OLD DEATH DRAGEN HEN NAAR HET HUIS VAN LANGE.


HUN VERSCHIJNING WEKT NATUURLIJK GROTE OPSCHUDDING.
TWEE LEDEN VAN DE KU KLUX KLAN!
GOED GEZIEN! EN NU TREKKEN WIJ HUN KLEREN AAN.
MISSCHIEN LUKT HET ZO DE REST VAN DE BENDE HIERHEEN TE LOKKEN.


WAAR BEN IK?
IN HET HUIS VAN MENEER LANGE, DE MAN, OP WIE JE EEN AANVAL WILDE PLEGEN.


MAAR... WAAR ZIJN MIJN VRIENDEN?
DIE KOMEN JE HEEL GAUW GEZELSCHAP HOUDEN. DAAR ZAL OLD DEATH WEL VOOR ZORGEN.


OLD DEATH? DAN ZIJN WE VERLOREN.


BIND HEN STEVIG EN DOE HET LICHT UIT. DE VOLGENDE ZENDING KOMT AANSTONDS.


ER VERLOPEN TIEN MINUTEN.
OPGELET! IK GELOOF, DAT IK IEMAND HOOR.


BENT U HET, CHEF?
JA. VOLG MIJ. IK HEB DE SLEUTEL.
WAT HEBT U EEN VREEMDE STEM VANAVOND, CHEF...
64

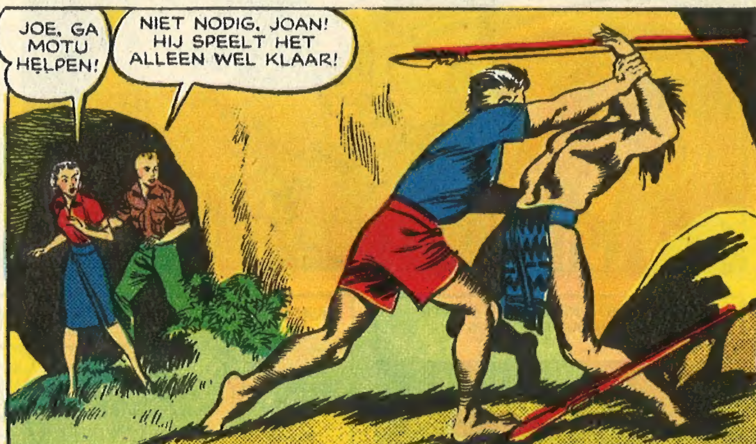
NAAR VREEMDE LANDEN



JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE THISBE, HADDEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN STOND, DAT DE REDER PROUST HEM HAD BEVOLEN HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. TOEN DE JONGELUI EN HUN VRIEND MOTU OP MONORAKA-EILAND NAAR JOANS VADER ZOCHTEN, DIE DAAR VERDWENEN WAS, MOESTEN ZE ZICH IN EEN GROT VERBERGEN OM AAN DE KANNIBALEN TE ONTKOMEN. ER DREIGDE GEVAAR...
























HIER, MOTU! PAK AAN!


IK HEB JE!
DAT WAS OP HET NIPPERTJE!


NADAT MOTU EVEN HAD GERUST, BESLOTEN ZE VERDER TE GAAN.
ZOU JE NIET WACHTEN, JOAN? HET WORDT GEVAARLIJK.
ALS MIJN VADER DAAR IS, WIL IK HELPEN!


IK VIND HET VREEMD, DAT WE JE VADER NOG NIET HEBBEN GEZIEN, JOAN. MAAR WE ZULLEN HEM VINDEN!


EEN TIJDLANG TROK HET DRIETAL VERDER DOOR DE DICHTE JUNGLE...
HIER ONTSNAPTE PROUST NOG NET MET DIE KANO. WAAR ZOU HIJ NU ZIJN?
WIJ MOETEN DE RIVIER OVERSTEKEN, WANT DÁÁR LIGT HET INBOORLINGENDORP!


WAT DENKEN JULLIE VAN DEZE BOOMSTAM?
MET EEN PAAR BOOMTAKKEN KUNNEN WE PEDDELEN.
GOED, IK KOM!
MET Z'N DRIEËN KLOMMEN ZE OP DE BOOMSTAM. EVEN LATER ZETTEN ZE AF...


HET GAAT BEST ZO, VINDEN JULLIE NIET?
LATEN WE HOPEN, DAT DE KANNIBALEN ONS NIET ZIEN!


PEDDELEND EN DRIJVEND OP DE STROOM BEREIKTEN ZE EVEN LATER EEN KREEK.
PAS OP, DAT JE NIET UITGLIJDT.
PRAAT ZACHTJES! WE ZIJN HIER VLAK BIJ HET DORP!


IK HOOR HET GELUID VAN TROMMELS!
MISSCHIEN HEBBEN ZE EEN FEEST! DAN ZIJN ZE DAARNA IN DIEPE SLAAP! DAT MAAKT HET VOOR ONS GEMAKKELIJK!


ZACHTJES SLOPEN ZE IN DE RICHTING VAN HET DORP... TOEN PLOTSELING...
KOBO, DE MEDICIJNMAN!
DEZE KEER ZULLEN JULLIE NIET ONTKOMEN!
WAT ZOU ER NU MET JOAN, JOE EN MOTU GEBEUREN? ZOUDEN ZE JOANS VADER NOG KUNNEN REDDEN?

De vrolijke vijf

In het circus van Angela's oom was Michel in plaats van de echte dompteur de leeuwekooi binnengegaan. Een van de leeuwen ontsnapte en bracht het leven van Angela in gevaar...























van de Edelweiss-school















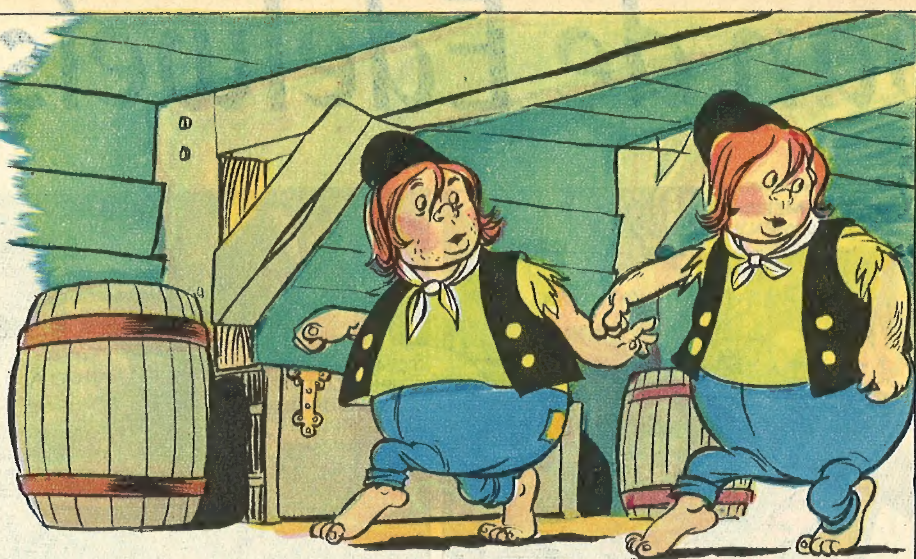


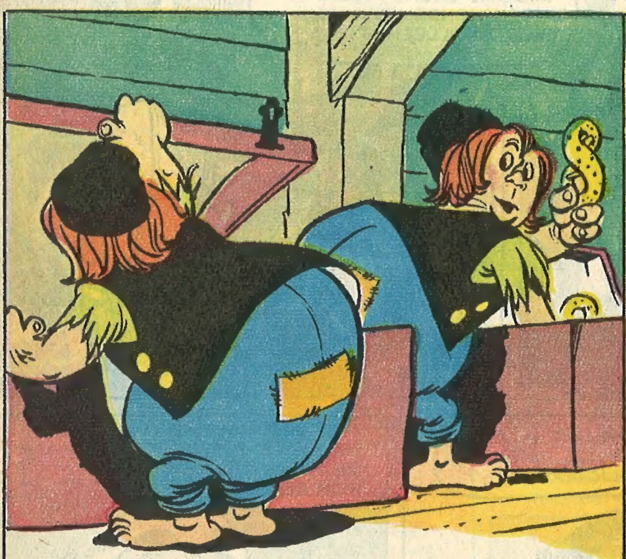


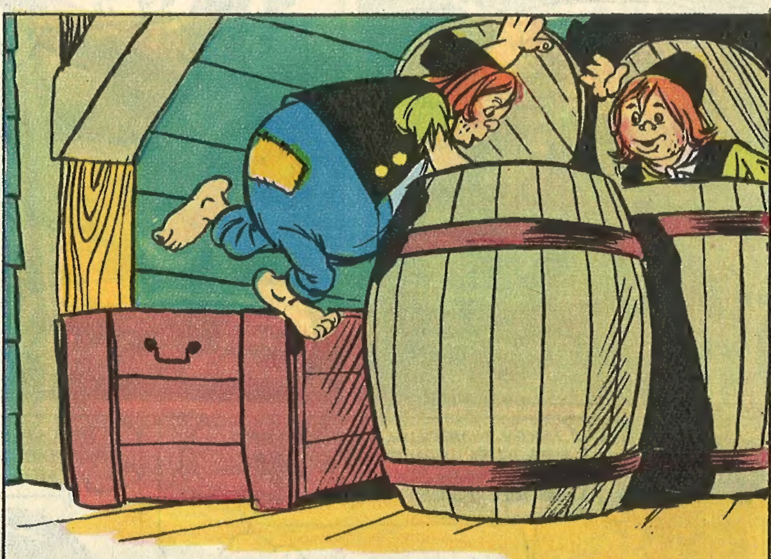


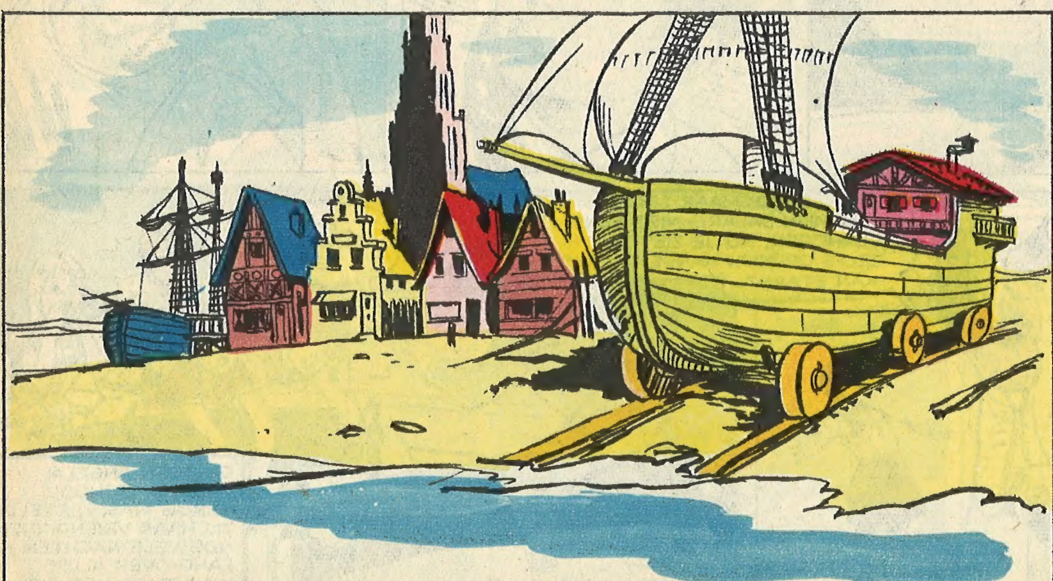


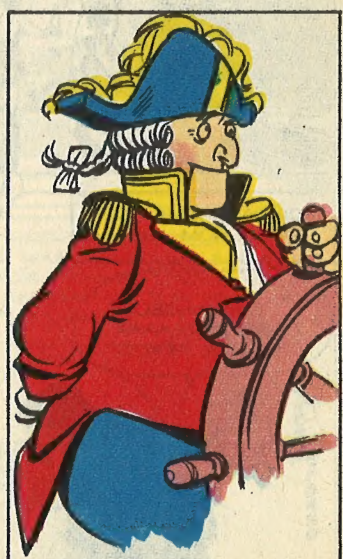

Freek en Frank
ONZE VRIENDEN WAREN
TERECHTGEKOMEN
OP HET SCHIP
VAN ADMIRAAL BOEM...

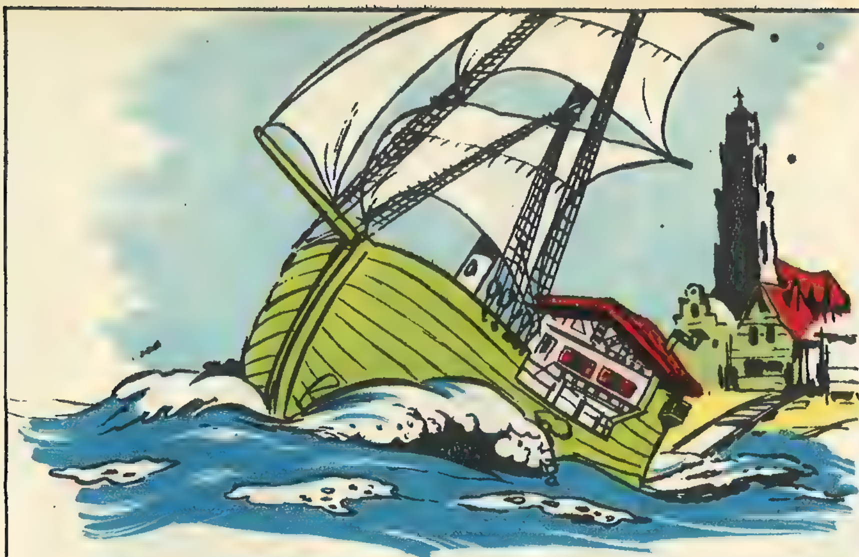

FREEK EN FRANK VOELDEN HUN MAAG ALWEER RAMMELEN
EN HEEL VOORZICHTIG GINGEN ZE OP ONDERZOEK UIT.
HET GROTE RUIM STOND VOL MET KISTEN EN TONNEN.
WAT ZOU ERIN ZITTEN?


ZE OPENDEN EEN VAN DE KISTEN.
HET WATER LIEP HUN UIT DE MOND.
GROTE, DIKKE KRAKELINGEN VOL MET
SUIKER LAGEN ER BIJ DUIZENDEN IN.


TOEN ZE HUN MAAG GEVULD HADDEN,
GINGEN ZE WEER TERUG IN HUN TONNETJE.
NU KONDEN ZE HET WEER EEN TIJDJE UITHOUDEN.


ONDERTUSSEN WAS ADMIRAAL BOEM KLAAR MET ZIJN SCHIP.
HIJ HAALDE DE LAATSTE STUTTEN WEG EN LANGZAAM
ROLDE DE BOOT NAAR ZIJN ELEMENT.

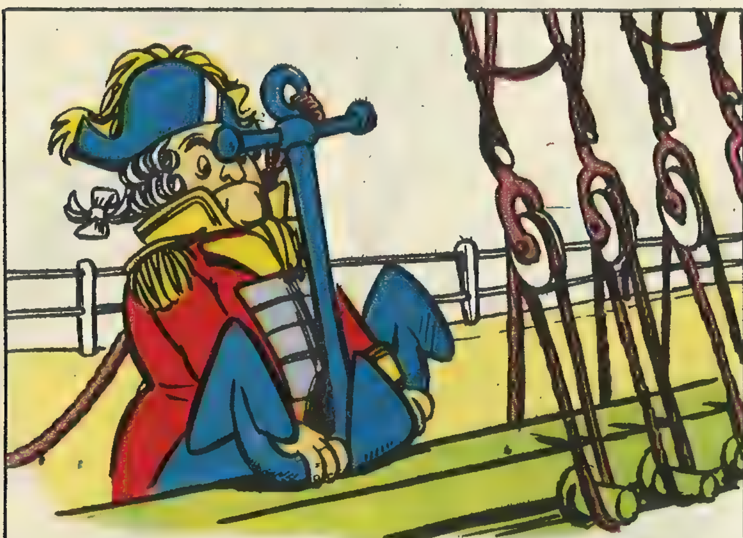

DOLGELUKKIG STOND
DE ADMIRAAL ACHTER
HET ROER.



HOOG SLOEGEN DE GOLVEN OMHOOG TOEN DE KIEL IN HET WATER KWAM EN HEFTIG DEINDE HET SCHIP. PAS NA EEN HELE TIJD KWAM HET TOT RUST.



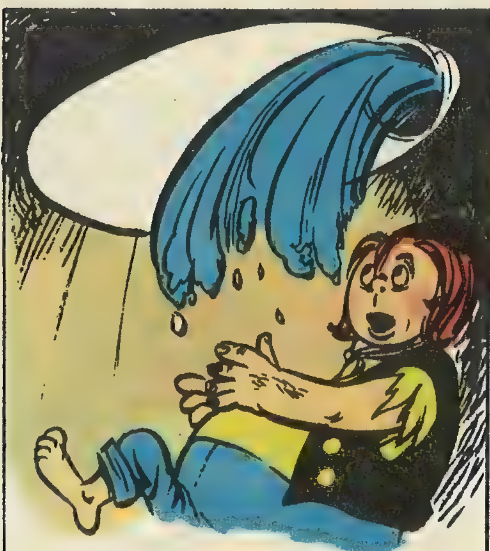
FREEK EN FRANK IN HUN DUISTERE SCHUILPLAATS DACHTEN DAT DE WERELD VERGING. ZE WISTEN NOG STEEDS NIET DAT ZE OP EEN SCHIP WAREN.



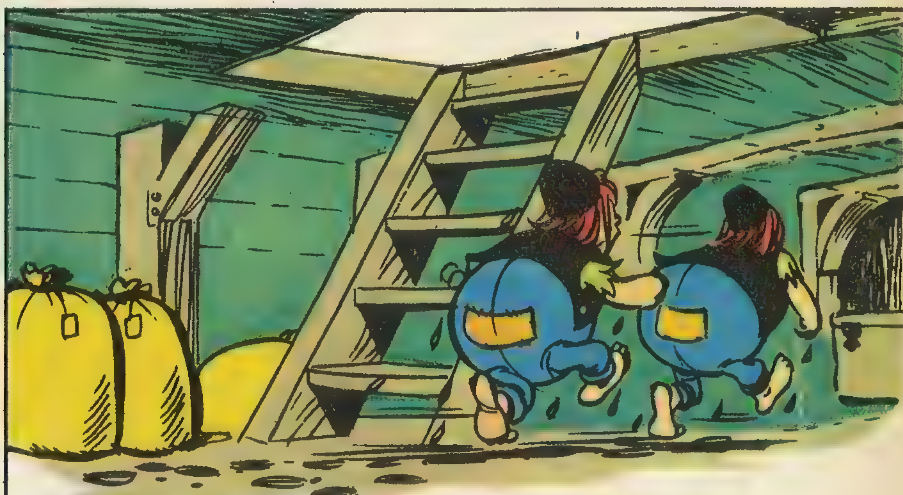
ADMIRAAL BOEM WORSTELDE MET HET LOOD-ZWARE ANKER. HIJ WILDE HET UITWERPEN, OPDAT HET SCHIP NIET ZOU AFDRIJVEN.



„NU MOET IK NOG EEN BEMANNING HEBBEN," MOMPELDE HIJ, TERWIJL HIJ MET TWEE EMMERS DRINKWATER ZEULDE...



...EN DIE MET EEN GROTE ZWAAI IN... DE TON VAN FREEK GOOIDE. FRANK ONDERGING HETZELFDE LOT.



TOEN HET GEVAAR GEWEKEN WAS, KWAMEN ZE UIT HUN NATTE SCHUILPLAATS TE VOORSCHIJN EN GINGEN OP ZOEK NAAR EEN DROGER PLEKJE.

De wondere wereld van

DON QUICHOTTE



Buiten de Bijbel is er geen boek op de hele wereld, dat in zoveel talen is omgezet als het verhaal over Don Quichotte van de Spaanse schrijver Miguel de Cervantes. Cervantes was de zoon van een arme dorpsdokter. Als jongeman ging hij in het Spaanse leger en maakte de slag tegen de Turken bij Lepanto mee. Hij werd tijdens die slag zwaar gewond en als gevolg van een van die verwondingen heeft hij zijn hele verdere leven zijn linkerhand niet meer kunnen gebruiken. Cervantes werd teruggestuurd naar Spanje. Hij had een aanbevelingsbrief bij zich van zijn commandant, gericht aan de koning, waarin hij geprezen werd als een goed en moedig soldaat, die een bevordering verdiende. Onderweg werd zijn schip echter overvallen door Barbarijse zeerovers en Cervantes werd gevangengenomen. De piraten vonden de brief en trokken daaruit de conclusie dat Cervantes een belangrijk man was. Daarom eisten ze voor hem een losprijs van vijfhonderd gouden dukaten, een som die zijn arme familie met geen mogelijkheid kon opbrengen. Omdat er niet betaald werd, moest Cervantes vijf jaar lang slavenarbeid verrichten. Hij waagde verscheidene ontvluchtingspogingen, maar steeds zonder succes.

Toen hij tenslotte als vrij man in Madrid kwam, waren de moeilijkheden voor hem nog niet voorbij. Hij raakte namelijk in geldnood, kon aan bepaalde verplichtingen niet voldoen en werd in de gevangenis geworpen. Tijdens zijn verblijf daar kwam bij hem het idee op een boek te schrijven over een dolle ridder en in 1605 (Cervantes was toen bijna zestig jaar oud) verscheen het eerste deel van zijn werk. Het werd enthousiast ontvangen, maar ondanks het succes bleef Cervantes even arm als hij was en ook het tweede deel van zijn boek, dat enige tijd later verscheen, bracht hem weinig financieel voordeel. Arm en vergeten stierf hij op 23 april 1616.

Miguel de Cervantes is later wereldberoemd geworden door zijn boek over de ridder Don Quichotte, een excentrieke Spaanse edelman, die in zijn leven maar één ideaal had: onrecht wreken en voor zichzelf roem en eer vergaren. Gezeten op zijn paard Rossinante en vergezeld van zijn trouwe knecht Sancho Panza (die op een ezel-



tje reed) trok hij daartoe door het Spaanse land. Hij bevrijdde schone jonkvrouwen, vocht met draken, demonen, schimmen, reuzen en dwergen en hij zag zichzelf als dé onoverwinnelijke vechtjas. In werkelijkheid was híj het altijd, die de klappen kreeg en daardoor is Don Quichotte tegelijk een humoristische en een tragische figuur.

Don Quichotte beleeft in het boek ontelbare gekke avonturen, maar het gekste van alle is zijn gevecht met de windmolens. Op een goede dag was hij er weer eens met zijn knecht op uit getrokken. Na enige uren voortgereden te hebben zag hij ergens een dertigtal windmolens op een rij in het landschap staan. Hij dacht dat het reuzen waren en besloot onmiddellijk tot de aanval over te gaan. Hij gaf zijn paard de sporen en reed op de eerste molen af. Met zijn lans doorboorde hij het zeil van een van de wieken. Maar aangezien deze draaiden in de wind, kreeg Don Quichotte een gevoelige klap en stortte ter aarde. Keer op keer richtte de ridder zich op en viel een van de molens aan en telkens weer sloegen de draaiende wieken hem neer. Sancho Panza wist zijn meester tenslotte met de grootste moeite van het nutteloze van zijn strijd te overtuigen, en hij bracht de gewonde edelman terug naar huis.

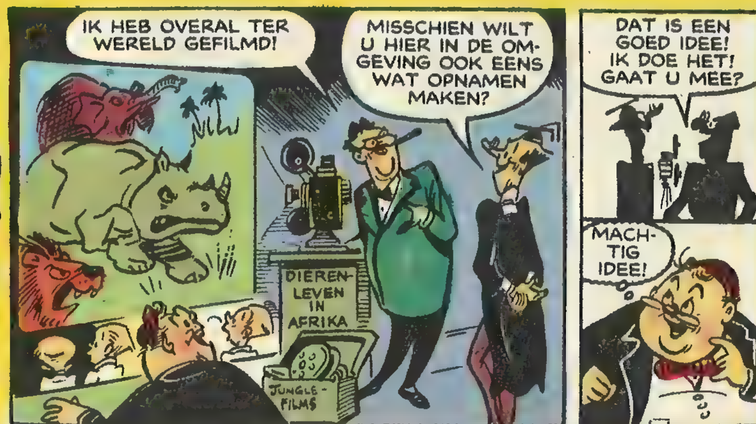
Maar het gevecht met de windmolens kon de edelman niet van verdere avonturen weerhouden. Opnieuw ging hij op weg en hij raakte prompt in allerlei vreemde en gevaarlijke situaties verzeild. Op een keer viel hij zelfs een kudde schapen aan, die hij voor soldaten hield. Pas toen vele dieren door het geweld van zijn lans gevallen waren, zag hij zijn vergissing in, maar toen was het te laat, want de herder bekogelde hem met stenen, waardoor hij bewusteloos neerviel.

Don Quichotte beleefde vele avonturen, het ene nog doller dan het andere. Tenslotte keerde hij moe, uitgeput en teleurgesteld voorgoed terug naar zijn kasteel in La Mancha, waar hij korte tijd later stierf. In de wereldliteratuur staat hij bekend als de man, die in zijn eigen ogen voor een goede zaak vecht, maar in werkelijkheid slechts schimmen najaagt en het onmogelijke probeert mogelijk te maken.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld


























DAT HEB JE KEURIG GEDAAN, BILLIE! WEL BEDANKT VOOR JE MOEITE!
IK NEEM NOG WAT ETEN MEE. MISSCHIEN KAN IK NOG MEER DIEREN HIERHEEN LOKKEN!
VOEDSEL


MAAR EEN VAN BILLIES KLASGENOTEN ONTDEKTE DE WAARHEID...
ZO, NU GA IK VLUG NOG MEER OPGEZETTE DIEREN HALEN!
DODO
DAAR MOET IK BIJ ZIJN!


IK WEET, WAT JE IN JE SCHILD VOERT! VOORUIT, GEEF MIJ OOK WAT VAN DAT SPUL!
LELIJKE EGOÏST, DIE JE BENT! NOU, JE ZULT JE ZIN HEBBEN, HOOR!
WAT? NU HEB IK ÉÉN HALF KOEKJE EN DAT IS NOG ZACHT OOK!


MUSEUM
STA NIET TE MOPPEREN! HELP ME LIEVER MET DIE DIEREN!
WILDE GANS
KERKUIL


BILLIE LIET ZIJN KLASGENOOT HET ZWARE WERK DOEN EN RENDE NAAR DE SCHUILHUT...
VLUG, MENEER! ZO METEEN KUNT U MOOIE PLAATJES MAKEN!

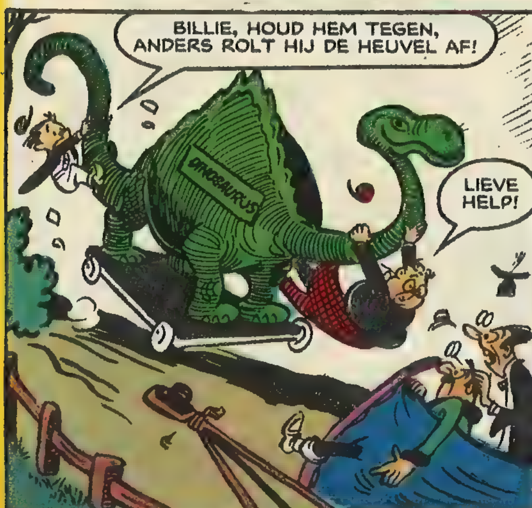

ALLE MENSEN, ZIE IK DAT GOED? DAAR KOMEN EEN TIJGER, EEN LEEUW, EEN BEER EN EEN KROKODIL AAN!
NEE!
WAT?!


STOMMERD, HOE KUN JE DÁT NOU DOEN? LEEUWEN EN TIJGERS KOMEN HIER TOCH NIET VOOR!
NU ZIJN ZE WEG!


VLUG, ZOEK EEN PAAR INHEEMSE DIEREN UIT, DIE WE KUNNEN GEBRUIKEN!
DIT LIJKT ME WEL WAT!
DIT DIER LEEFDE IN DE PREHISTORIE
STEKELVARKEN


JA, DAT LIJKT ME WEL WAT! WAT ZULLEN ZE OPKIJKEN, ZEG!
DINOSAURUS
DIT DIER LEEFDE IN DE PREHISTORIE
JA, DAT ZULLEN ZE ZEKER!


INTUSSEN ZATEN MENEER KWEL EN KOBUS KLIK NOG STEEDS OP DE UITKIJK...
LET OP! IK HOOR WEER IETS AANKOMEN!


BILLIE, HOUD HEM TEGEN, ANDERS ROLT HIJ DE HEUVEL AF!
DINOSAURUS
LIEVE HELP!


ZO'N MONSTER HEB IK ZELFS IN AFRIKA NOOIT GEZIEN!
IK DACHT HET WEL: BILLIE ZIT HIERACHTER!
HELP! STOP! REMMEN!

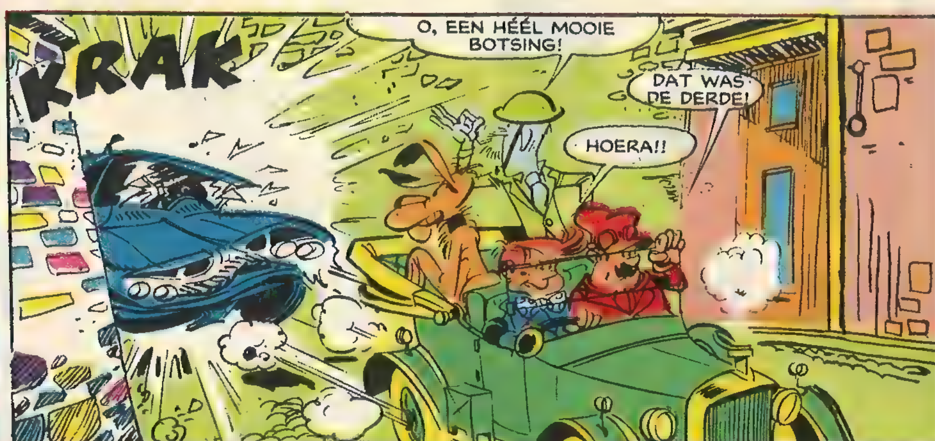

JE KUNT NU WEL DE VOGELTJES NADOEN, MAAR IK VREES TOCH, DAT WE TEGEN DE LAMP LOPEN!
TWIET TSJILP
TWIET



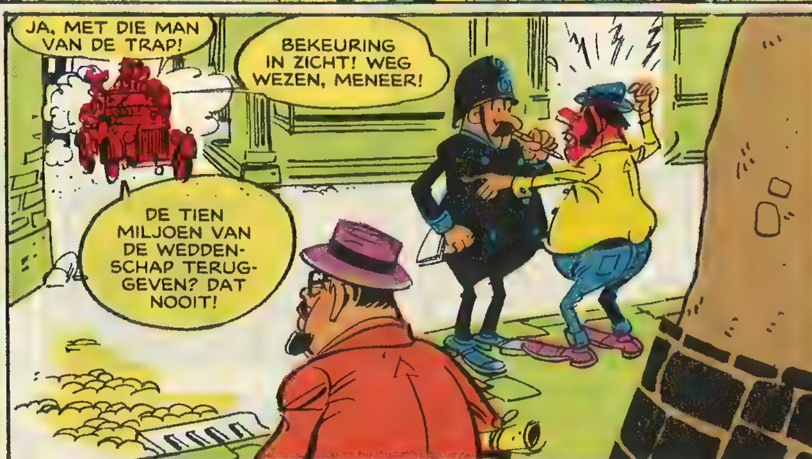
Kareltje Sprint


















DAT KAN HELE-MAAL NIET!
EN WAAROM NIET?


DAT BE-HOORT TOT DE BEVOEGDHEDEN VAN DE BRIGADIER.
U MOET ZICH TOT HEM WENDEN.
©real presse


EN WAAR IS DIE BRIGADIER DAN?
MET VAKANTIE!
U KUNT OP HEM WACHTEN.


OP HEM WACHTEN? WANNEER KOMT HIJ DAN TERUG?
OVER EEN WEEK!


ORDERS!
HET DOET ER OOK NIETS TOE. WEL BEDANKT!
JA, ORDERS!


DOET U VERDER MAAR GEEN MOEITE, MENEER. EEN ANDERE KEER BETER!


DE DIEFSTAL VAN DE MICHELANGELO HAD ALLES IN REP EN ROER GEBRACHT. IN ROME HIELD DE MINISTER PERSOONLIJK EEN PERSCONFERENTIE...

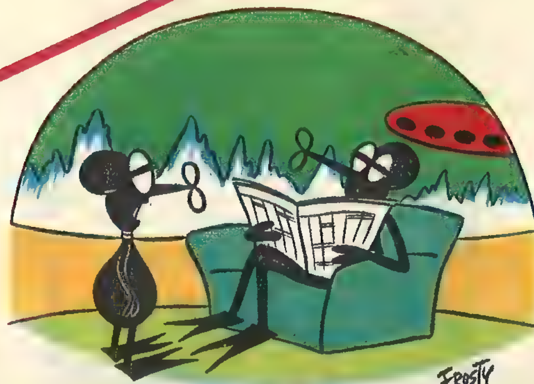

MIJNE HEREN, ONZE GEHELE POLITIEMACHT IS GEMOBILISEERD. DE ORGANISATIE IS UITSTEKEND, ER WORDT NIETS AAN HET TOEVAL OVERGELATEN!


ALLE WEGEN ZIJN GEBLOKKEERD! HET VERKEER GAAT ALS DOOR EEN ZEEF!
WAT ZEGT HIJ? ZEEF?
JA, ZEEF!


EEN VAN ONZE MEEST BEKWAME MENSEN, COMMISSARIS LA PEPPA, IS REEDS OP HET SPOOR VAN DE BOOSDOENERS! HET MEESTERWERK, MIJNE HEREN, ZULLEN WIJ SPOEDIG WEER KUNNEN BEWONDEREN!
40

WIE HET LAATST LACHT...





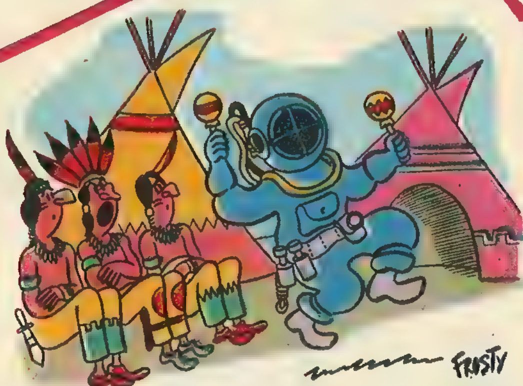
„Papa, mag ik vanavond de schotel gebruiken?"



„Hij heeft een ernstig minderwaardigheidscomplex!"



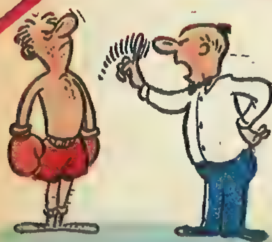
„Kan me niet schelen dat ie zeldzaam is! Jaag hem weg!"



„Volgens mij verwacht onze medicijnman te veel van zijn regendans."



„Dat is toch niet zo vreemd! Heel veel mensen leren hun hond bedelen!"





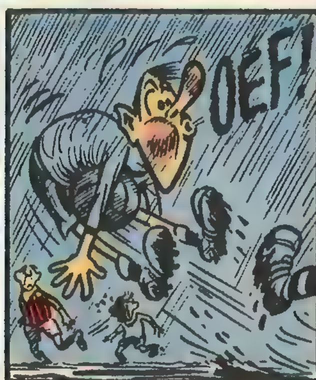
MUG en MIK









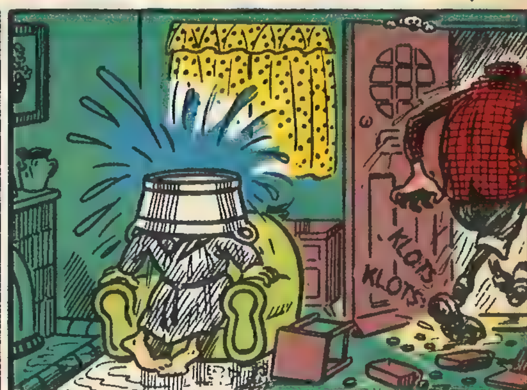












Het komt in de bus



ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Herman Fechter (14), Moerbeienstraat 8, Amsterdam-Noord, Tuindorp Oostzaan, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby: zwemmen. • *Hein Pragt (11), M. Hobbemastraat 58, Hoogezand (Gron.),* wil postzegels van Nederland en lucifersmerken ruilen. • *Hilda Kleine, Drijberseweg 8, Stuifzand, post Hoogeveen (Dr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. Hobby's: twist, gitaar spelen en teenagermuziek. • *Leo Jantjie (12), Ferdinandstraat 3, Willemstad, Curaçao,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Wim Kleine (12), Drijberseweg 8, Stuifzand, post Hoogeveen (Dr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby: speldjes. • *Marie-José Braekers (13), Bloemstraat 12, Bree, Limburg, België,* en *Marie-Christiane Giden (13), Nieuwstadpoort 15, Bree, Limburg, België,* willen corresponderen met een r.k. meisje uit Amsterdam. • *Geertje Tassing (16), Oost 180, Makkinga (Fr.),* wil corresponderen met een meisje uit Leeuwarden. • *Rini Achterberg (11), W-A-Vultostraat 135, Utrecht,* wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. Ook spaart zij postzegels en speldjes, waarvoor zij ansichtkaarten, lucifersmerken en sigarebandjes teruggeeft. • *Jenny de Jong (18), Sportlaan 25, Vries (Dr.),* wil corresponderen met een ned. herv. jongen tussen negentien en eenentwintig jaar. • *Corrie van Zon (14), Akkerweg 2, Berkel-Enschot (N.-Br.),* en *Joke Maas (14), Burg. Brendersstraat 7, Berkel-Enschot (N.-Br.),* willen corresponderen met twee jongens van veertien of vijftien jaar. • *H. Becx (14), Heikesestraat 5, Vessem (N.-Br.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: oude Nederlandse munten, postzegels en zwemmen. Ook zou hij graag oud Nederlands geld ontvangen, waarvoor hij sigarebandjes, postzegels, lucifersmerken of foto's van filmsterren in ruil geeft. • *Jos Bruggeman (11), Oude Kerkplein 62 I, Amsterdam-Centrum,* wil corresponderen met een r.k. jongen van ongeveer zijn leeftijd. Hobby's: postzegels en suikerzakjes. • *Freddy Hulnar (11), Stationstraat 35, Mook (L.),* wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Anneke v. d. Broek (15), Jan v. d. Bergstraat 59, Heemstede,* zoekt een correspondentievriend of -vriendin van haar leeftijd of iets ouder. Hobby's: lezen en fietsen. • *Thea Bottenberg, Koekoekweg 5, IJsselmuiden (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. Hobby's: teenagermuziek, gymnastiek en zwemmen. • *Remmelt Flederus, Van Galenlaan 27, Harderwijk,* wil postzegels van Europa ruilen tegen postzegels van Nederland. • *Jacqueline Banning (13), Wilhelminastraat 62, Didam,* wil corresponderen met een r.k. meisje van dertien of veertien jaar, liefst uit Suriname, de Ned. Antillen, Duitsland, België of Frankrijk. Hobby's: lezen, zwemmen, schaatsen en reizen. • *Joke Polle (17), Mieldijk 19, Barsingerhorn (N.-H.),* wil corresponderen met een r.k. jongen van zeventien of achttien jaar. Hobby's: foto's van filmsterren, zwemmen. • *José Brouwers (13), Kannelustweg 6, Aarle-Rixtel (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en suikerzakjes. • *Jantina Bronsema (14), Händelstraat 15, Leeuwarden,* wil corresponderen met jongens en meisjes van haar leeftijd. • *Nettie Graanen (17), Röntgenstraat 18, Amersfoort,* wil corresponderen met een Italiaanse jongen tussen zeventien en twintig jaar, liefst uit Hilversum of omgeving. Hobby's: dansen, zingen en foto's van Carlo.



OP DRIFT MET DE SNOESHAAN

7 DOOR JOHN KENNETT

KORTE INHOUD: *Vader Drake wil met de woonschuit, die hij zelf tot kajuitboot verbouwd heeft, van de werf van Cooney naar een botenbouwer in Bowley varen om er daar een motor in te laten zetten. Om in Bowley te komen moet hij door allerlei sloten en kleine kanaaltjes varen, die in de volksmond de „vergeten waterwegen" heten. Op een goede dag aanvaarden vader, moeder, Jan en Judy de reis. Onderweg ontdekken ze tot hun schrik, dat ze vergeten hebben koffie en thee mee te nemen. Ze besluiten daarom met zijn vieren inkopen te gaan doen. Als ze terugkomen is de boot afgedreven. Na veel moeite komen ze weer aan boord en besluiten de nacht door te brengen onder een spoorbrug. De volgende dag hijsen ze het zeil en varen verder.*



Na een poosje kwamen ze bij een kruising, waar, zoals vader vertelde, vroeger een rivier, de Iver, had gestroomd. Ze bogen af naar rechts, zodat ze de wind nu linksachter hadden.

Voor hen lag een lang recht gedeelte van de stroom, aan weerskanten dicht begroeid met riet.

De *Snoeshaan* gleed rustig met zijn stompe boeg over het water. De kinderen raakten maar niet uitgekeken op het steeds veranderende landschap van bomen, boerderijen en akkers, waaraan ze voorbijgleden.

Er ging meer dan een uur voorbij, voordat ze er enig idee van hadden, hoe de *Snoeshaan* met zijn zelfgemaakte mast en zeil in de ogen van andere mensen er wel moest uit zien.

De rivier stroomde blijkbaar dicht langs een weg, want plotseling zagen de kinderen boven aan de hoge oever een man op een fiets rijden, ongeveer dertig meter van hen vandaan.

Hij reed voorovergebogen, tegen de wind in.

Toen hij vlak bij hen gekomen was, keek hij op. Eerst scheen hij hen niet te zien, maar opeens kreeg hij de boot in de gaten.

Zijn fiets begon vervaarlijk te slingeren. De man brulde van het lachen en hij kwam op de oever te vallen. Toen de boot voorbijvoer, ging hij rechtop zitten en wuifde tegen hen, nog steeds schuddend van het lachen.

Judy wuifde terug, maar Jan keek boos. Hij vond het helemaal niet aardig, dat die man zo'n plezier had om hun boot.

„Waar wilt u met die schuit naar toe?" schreeuwde de man hun achterna.

„Naar Bowley," riep vader. „Hoe ver is dat nog?"

„Hoe ver dat is, weet ik niet precies. Maar ik vermoed, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn om daar te komen!"

Jan en Judy keken elkaar aan. De moed zonk hun in de schoenen.

„Wat zou hij bedoelen?" zei vader ongerust.

De man riep nog iets. Maar de *Snoeshaan* was inmiddels al zo ver weg en de wind raasde hun zó in de oren, dat ze hem niet meer konden verstaan.

„Wat zei hij?" vroeg vader, zijn voorhoofd fronsend.

Niemand wist het. Moeder zuchtte diep.

„Daar heb je het al," zei ze, „hij scheen te denken dat wij om de een of andere reden niet in Bowley kunnen komen. Het ging ook allemaal veel te mooi!"

Maar ondanks dat bleef alles gesmeerd gaan.

Hoe eigenaardig de *Snoeshaan* er ook mocht uit zien, de boot bleef in flink tempo voortglijden. Hij scheerde over het water en als vader soms het roer wendde, verspreidden zich waaiervormige rimpels bij de boeg.

Jan en Judy genoten met volle teugen. Eindelijk zeilden ze dan met vader en moeder in een boot die helemaal van henzelf was en dat ze naar Bowley gingen, stond ook wel vast. De kinderen waren daar nu wel van overtuigd.

Na ruim een uur kwamen ze bij een kruispunt van waterwegen, met links en rechts smalle beken.

Vader, die zijn kaart al uit het hoofd kende, stuurde de boot naar rechts. Daar zagen de kinderen dat ze nu in een kanaal voeren dat zich zo ver als ze konden kijken als een liniaal door het land uitstrekte.

„Dit noemen ze de Dertigste Geul," vertelde vader aan Jan en Judy. „Het is eigenlijk niet meer dan een diepe sloot, die speciaal gegraven is voor de afwatering van het omliggende land."

Nu begonnen de kinderen te begrijpen, wat meneer Cooney bedoelde, toen hij had gezegd, dat ze ver van de bewoonde wereld vast zouden komen te zitten.

Ze waren nu midden in het moerassige land en aan beide kanten strekte zich een vlak en eentonig landschap uit, zo ver als ze maar konden kijken. Van tijd tot tijd zagen ze een afgelegen boerderij of de een of andere hut, maar de enige levende wezens waren de vogels, die er volop huisden in deze eenzame streek.

Vogels van een soort die ze nog nooit eerder hadden gezien.

Judy gaf een opgewonden gilletje toen er een reiger voor hen opvloog; wilde eenden kwamen fladderend uit het riet te voorschijn en een snip schoot als een pijl door de lucht.

De *Snoeshaan* zeilde maar voort. Na een poosje vroeg moeder: „Hebben jullie al honger?"

Jans ogen begonnen te glinsteren.

„Ik wel!" riep hij, voordat een van de anderen iets had kunnen zeggen.

„Jij hebt altijd honger," zei moeder. „Heb jij nog geen trek, Judy?"

Judy knikte heftig van ja.

„Ik heb een formidabele honger," zei ze.

Jan keek haar verbaasd aan.

„Hoe bestaat het! Zo'n moeilijk woord en nog goed gebruikt ook!"

Judy knikte.

„Ik weet nog wel een woord, dat ongeveer hetzelfde betekent," zei ze trots. „Mijn honger is onmens!"

Vader lachte.

„Het was ook te mooi om waar te zijn. Je bedoelt: immens, dat betekent: onmetelijk. Ik heb trouwens ook honger. Ik kan wel een hele olifant op!"

„Die hebben we vandaag niet," zei moeder en stond op. „De slager was uitverkocht. Jullie zullen het vandaag moeten doen met een gehaktbal, aardappelen en doperwtjes en vruchten met slagroom toe."

„Mmm!" zei Jan, en hij wreef met rollende ogen over zijn maag.

„Leg jij de boot aan, vóór we gaan eten?" vroeg moeder aan vader.

Vader schudde zijn hoofd.

„Nee, ik geloof niet dat dat nodig is. Ik vind dat we zo lang mogelijk door moeten zeilen. Als we deze wind blijven houden, dan komen we mooi op tijd in Bowley aan. Jan en ik zullen om beurten beneden komen om te eten. Als ik aan tafel ga, mag jij sturen, Jan. Je zult zien dat het veel gemakkelijker is, dan toen met die zeilboot aan de kust."

Jan knikte.

„Dat lijkt mij ook. Alles wat je te doen hebt, is tussen de oevers door sturen."

„Dat zou ik denken," zei vader droogjes. „Probeer maar niet om dwars over het land te gaan!"

Toen moeder riep dat het eten klaar was, stuurde vader Jan naar de kajuit.

„Ga jij maar eerst eten. Zodra je klaar bent, kom je naar boven, dan kan jij het roer overnemen."

Jan werkte zijn eten zo vlug naar binnen als hij maar enigszins durfde onder moeders ogen, vroeg toen of hij van tafel mocht en rende naar boven.

„Het duurt niet lang meer, dan komen we weer bij de Iver," vertelde vader hem. „We hebben een stuk afgesneden. Als ik tegen die tijd nog niet weer aan dek ben, dan moet je rechts aanhouden, hoor!"

Jan knikte en nam het roer over. Het was een plechtig moment voor hem, toen vader naar beneden ging en hem de verantwoordelijkheid voor de hele boot in handen gaf. Nu voelde hij zich pas een echte zeeman.

Hij ontdekte dat de boot van de ene naar de andere oever schoot, als hij het roer van links naar rechts bewoog, en hij vermaakte zich kostelijk door soms rakelings met de boot langs het riet te scheren, dat aan de waterkant groeide.

Hij ging zó in dat spelletje op, dat hij opsprong van schrik toen hij merkte, dat hij al vlak bij de kruising was, waarvoor vader hem gewaarschuwd had.

Hij wendde haastig het roer en de boot koerste naar rechts. Het was moeilijk te zien, wat er na de bocht zou komen, want de oever was daar dichtbegroeid met hoge varens en struikgewas.

Toen de *Snoeshaan* halverwege de bocht was, gebeurde er iets vreemds. Jan zag een grote groene bus vol mensen, die boven op de oever verscheen en over de rivier door de lucht vloog. Hij verdween achter een groep bomen uit het gezicht.

Jan stond met wijd open mond en knipperde met de ogen. Dat was de eerste keer in zijn leven dat hij een vliegende bus zag.

„Gossie!" zei hij.

Maar toen de *Snoeshaan* door de bocht heen gevaren was, moest hij hardop lachen. Hij zag nu dat hij een domme vergissing gemaakt had, wat die bus betrof. Rechts voor hem, op ongeveer een dertig meter afstand van hem, lag een stenen brug over de rivier. Daaroverheen was die bus natuurlijk gereden. Wat een sufferd was hij!

Maar een ogenblik later lachte hij niet meer! Hij uitte een vertwijfelde kreet: „Vader, vader! Kom gauw!"

Het was zo juist tot Jan doorgedrongen dat de *Snoeshaan* van zijn leven niet onder die brug doorkon, nu het zeil gehesen was!

X

Brug in zicht!

Jan gilde het uit en gooide vlug het roer om. Hij probeerde de boot naar de kant te sturen, maar het was al te laat! De *Snoeshaan* begon pas bij te draaien, toen hij nog maar een halve meter van de brug verwijderd was.

Het volgende ogenblik klonk er een gekraak en de boot lag pardoes stil. Jan hoorde het geluid van brekend hout toen de mast in tweeën brak en hij zag dat de mast boven op hem zou tuimelen. Hij ging vliegensvlug plat op het dek liggen. Nog geen tien centimeter naast hem smakte de mast neer. Het zeil viel boven op Jan en hij lag daar in de diepe duisternis.

Hij worstelde om er bovenuit te komen en riep maar steeds om hulp. Het duurde maar een ogenblik en toen werd het stoflaken opgetild. Hij ging rechtop zitten en keek ietwat suf om zich heen. Vader stond over hem heen gebogen en moeder en Judy stonden bij de kajuit. De *Snoeshaan*, die nu niet meer door de mast werd tegengehouden, was onder de brug gedreven.

„Waar ben ik?" vroeg Jan suf.

Vader haalde diep adem.

„Je bent nog steeds in het land der levenden," zei hij grimmig, „en je zit op het dek van een boot, die zo juist schipbreuk geleden heeft." Vader keek boos. „Waarom heb je me niet eerder geroepen?"

„Dat kon niet. Toen we de bocht door waren, zag ik die brug pas vlak voor me!"

„Er zijn ogenblikken, mijn zoon, waarop ik geneigd ben te denken dat jij niet zo'n groot licht bent als ik op andere ogenblikken hoop dat je bent. Je hebt de boel nu wel behoorlijk in de soep gedraaid. Moet je dat zeil eens zien! Het is middendoor gescheurd!"

Judy glimlachte geruststellend tegen Jan.

„Dat is niet zo erg. Dat kunnen we gauw genoeg weer aan elkaar naaien. Moeder heeft gelukkig haar naaigerei meegenomen, is het niet, mammie?"

„Ik dacht dat ik misschien weleens een gescheurde broek of zo iets zou moeten verstellen," zei moeder met een verwijtende blik naar Jan, „maar dat het op stoflakens zou uitdraaien. . ."

Judy was blij dat ze nu ook eens een kans kreeg om te laten zien, hoe flink ze wel kon helpen, en moeder en zij leverden keurig werk, toen ze het stoflaken weer aan elkaar naaiden. Toen het klaar was, hielp ze Jan en vader mee om voor de tweede keer de mast op te tuigen.

Het zag er niet eens zo kwaad uit, dachten ze, toen de mast eindelijk weer rechtop stond. Ze hadden een van de



Het zeil viel boven op Jan en hij lag daar in de diepe duisternis.



Toen ze onder de brug door gleden, riep ze: „Vader, ik zie alweer een brug."

aluminium stellingen gebruikt, die ze van vaders bedrijf hadden meegenomen en de dwarsbalk bestond uit het overgebleven gedeelte van de oude mast, waaraan ze nu weer het stoflaken hadden vastgemaakt.

„Ziezo!" zei vader, „nu zullen we het nog maar eens proberen. Gaan jullie tweeën nu maar op de boeg staan en let goed op of je nog een brug ziet. Ik neem het roer."

Ze staken weer van wal. Toen ze eenmaal goed en wel op weg waren, voelde Jan al heel gauw zijn goede humeur terugkomen. Hij stond met Judy op de boeg en tuurde recht vooruit.

Toen ze weer door een bocht waren gevaren, slaakten de beide kinderen een kreet: „Brug in het vooruit!" riep Jan.

Judy keerde zich om en keek naar vader, die een lelijk gezicht zette.

„Dat is nou vervelend. Nu moeten we het zeil weer strijken tot we onder de brug door zijn."

Ongeveer dertig meter voor de brug stuurde hij de boot naar de kant. De kinderen hielpen hem om de mast neer te halen en toen pakte vader zijn boom en duwde de boot voort naar de brug, terwijl Jan aan het roer zat. Judy ging weer terug naar haar uitkijkpost op de boeg. Toen ze onder de brug door gleden, riep ze: „Vader, ik zie alweer een brug."

Ongeveer een kilometer verder lag inderdaad een soort spoorbrug.

Vader kreunde.

„Wat moeten we nu doen?" vroeg moeder ongerust.

„We zetten de mast op en varen naar de brug toe. Dan halen we hem weer neer, tot we er onderdoor zijn. . ."

Ze legden aan, hesen de mast opnieuw en zeilden verder. Toen ze vlak bij de tweede brug kwamen, streken ze het zeil weer. Het begon zo langzamerhand wel vervelend te worden.

Toen vader de *Snoeshaan* weer onder de brug door boomde, tuurden Jan en Judy ongerust in de verte.

Zo ver ze echter konden kijken, was er nu open water voor hen. Ze zetten de mast rechtop en voort ging het weer.

Na bijna een half uur kwamen ze bij een bocht. Toen ze ook daar doorheen waren, klonk er een teleurgestelde kreet van de kinderen: „Brug in zicht!"

Zo moesten ze in een paar uur tijds minstens zeven keer de zeilen hijsen en strijken.

De avond begon al weer te vallen. Ze legden aan en zaten nog even gezellig op het dek thee te drinken en brood te eten.

„Komaan," zei vader, toen de afwas achter de rug was. „Ik wil vanavond in ieder geval nog doorvaren tot Birdbrook. Dat is nog maar een paar kilometer."

„Maar hoeveel bruggen nog?" vroeg Judy.

Vader spreidde zijn kaart op het dek uit. Hij keek er eens nauwkeurig naar.

„Geen enkele meer. We kunnen in één keer doorvaren tot Birdbrook en daar is een spoorbrug over de rivier. Daar zullen we overnachten."

Voort gleden ze weer, met hun stoflakens bollend in de wind.

Toen ze na een poosje opnieuw door een bocht gekomen waren, ontdekten de kinderen in de verte weer een brug en ze lieten een waarschuwende kreet horen.



„Dat zit wel goed!" riep vader tegen hen. „Dat is de brug van Birdbrook. Hier blijven we vannacht. En morgen, kinderen, dan zijn we bijtijds in Bowley!"

Jan hief een gejuich aan waarmee Judy instemde. Hun ogen glinsterden van opwinding. Per slot van rekening zouden ze dus toch hun doel bereiken en meneer Cooney zou geen gelijk krijgen. De *Snoeshaan* zou doorvaren tot ze in Bowley waren!

Vanaf hun uitkijkpost op de boeg zagen ze een groepje huizen aan de rivier staan, waar bovenuit een kerktoren spietste.

Jan zat er gedachteloos naar te kijken en keek toen weer naar de brug.

Hij schrok. Zijn gezicht betrok en het hart zonk hem in de schoenen. Hij hoorde Judy naast zich.

„Kijk toch eens, Jan!" en toen klauterden de beide kinderen vlug over het dek naar de achtersteven.

Vader lachte tegen hen.

„Hallo, kinderen. Harer Majesteits vlaggeschip de *Snoeshaan* zal over enkele ogenblikken de haven binnenlopen."

„Vader," zei Judy met een beteuterd gezicht, „hebt u wel gezien wat er onder die brug is?"

„Natuurlijk. Daar zal wel water onder zijn, of niet soms? Een heleboel water..."

Terwijl hij zo praatte, keek hij eens naar de brug. Hij zweeg en zijn gezicht betrok. Hij keek verbouwereerd naar de beide kinderen.

„Salamanders!" zei hij teleurgesteld.

„Juist," zei Jan, „dat hebben wij ook gezien."

Ze stonden met lange, sombere gezichten naar de brug te staren.

Het was een ijzeren brug, waaroverheen spoorrails liepen. De brug was hoog genoeg en de *Snoeshaan* zou er met gemak onderdoor kunnen. Ze zouden zelfs meer dan een meter speling hebben, als alles normaal geweest was. Het ongeluk wilde echter dat de een of andere hoge ome moest hebben beslist, dat de brug niet stevig genoeg was, en daarom had men onder de brug door over de gehele breedte van oever tot oever dikke balken getimmerd en op die balken rustten kleinere palen, die tussen de balken en de brug waren geslagen.

Ze konden met één oogopslag zien, dat de ruimte die er over bleef tussen de onderste balk en het water, niet groot genoeg was om de *Snoeshaan* door te laten.

En dat was nog niet alles. Toen ze dichterbij kwamen, zagen de kinderen dat er ongeveer een halve meter boven het water een dikke kabel was gespannen.

„O, wat een pech!" steunde Jan.

„Wat moeten we nou doen, vader?"

Vader schudde zijn hoofd. „Ik weet het niet. Als we het klaarspelen om aan de andere kant te komen, hoeven we maar een kippe-eindje meer, voordat we in Bowley zijn. Maar ik zou niet weten hoe we er moeten komen!"

Hij stuurde de *Snoeshaan* naar de wal, ongeveer veertig meter van de brug af. Daar was midden op een groot gazon een bordje neergezet waarop met grote letters stond:

RESTAURANT RIVIERZICHT
De thee is klaar!!

Het restaurant was een ouderwetse herberg met een rieten dak, en buiten op het grasveld stonden tafeltjes en stoelen.

Toen Jan en Judy aan wal sprongen om de boot vast te leggen, kwam er uit de herberg een vrouw, die naar de waterkant liep. Het was een vrolijk uitziende, moederlijke vrouw. Ze droeg haar haar in een grote knoet boven op haar hoofd. Ze lachte tegen de kinderen.

„Goedemiddag."

„O, goedemiddag, mevrouw," zei vader, die ook aan wal gestapt was. „Zouden we hier onze boot wel mogen aanleggen tot morgenvroeg?"



Ze stonden met lange, sombere gezichten naar de brug te staren.

De vrouw knikte. „Dat mag u gerust, hoor. Wilt u hier misschien de thee gebruiken?"

Vader keek Jan en Judy vragend aan.

„Ja, graag," zeiden de kinderen tegelijk gretig.

De vrouw lachte. Vader wees naar de brug.

„Wat is hier aan de hand?"

„Er is een groepje wegwerkers bezig om de brug en de spoorlijn te repareren. Die kabel dient ervoor om die dingen, die ze gebruiken voor het boren van gaten, van stroom te voorzien."

„Reumatische boren," zei Judy eigenwijs.

„Pneumatisch!" zei Jan verwijtend.

De vrouw moest om hen lachen.

„Juist, die dingen bedoel ik," zei ze.

„De mannen hebben vandaag niet gewerkt, maar morgenvroeg komen ze terug. Als u hier blijft overnachten, zult u ze morgenvroeg wel horen. *Wordt vervolgd*

Het restaurant was een ouderwetse herberg met 'n rieten dak, en buiten op het grasveld stonden tafeltjes en stoelen.



BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

































Leo Yachin

Leo Yachin begon zijn carrière bij Dynamo Moskou in 1949. Na twaalf seizoenen bij deze club en een record van vijfenvijftig interlands voor het Russische elftal is Yachin nog altijd een van de beste keepers ter wereld. Hij is een speler die van het voetbalspel een studie heeft gemaakt. Hij doet heel wat meer voor zijn elftal dan alleen maar tussen de palen staan om de schoten van de tegenpartij te stoppen. Hij volgt de hele opbouw en ontwikkeling van een aanval van de tegenpartij. Intussen berekent hij alle mogelijkheden en roept hij zijn teamgenoten raadgevingen toe.

Als Rus heeft hij dan ook de hoogste onderscheidingen die zijn land een sportman kan geven, verworven: ,,Meester in de Sport'' en de ,,Orde van Lenin''. Ook is de enige sportschool ter wereld voor doelverdedigers naar hem genoemd!

Ondanks zijn groot talent en zijn veelbelovend begin duurde het toch nog enkele seizoenen, voor hij zich naar het eerste plan had gewerkt. Pas in 1953 boekte hij zijn eerste grote succes: de Dynamo's wonnen toen de Russische beker.

Vanaf dat ogenblik was hij bij het publiek populair. Hij werd regelmatig in het Russische elftal gekozen en hij hielp Dynamo aan het kampioenschap in '54, '55, '57 en '59. Ook op internationaal gebied heeft Yachin zijn steentje tot de Russische glorie bijgedragen. In 1956 hielp hij zijn land het olympisch voetbaltoernooi in Melbourne winnen. Het Russische elftal versloeg toen Bulgarije met 3-1 en vervolgens in de finale Joegoslavië met 1-0. En in 1960, toen de bekerwedstrijd voor Europese landen voor het eerst werd gehouden, in het Parc des Princes in Parijs, zegevierde Rusland, dank zij Leo Yachin, over Joegoslavië.

Maar zijn grootste roem en eer kreeg Yachin toch wel in de Russische competitie van 1957. Dynamo Moskou werd toen kampioen. Bij de tweeëntwintig thuiswedstrijden werd Yachin slechts vijf maal gepasseerd. En in dat gehele seizoen stond hij niet meer dan negentien doelpunten toe!

In het gewone leven is Leo Yachin elektricien. Hij vindt het heerlijk een dag te gaan vissen, maar hij houdt ook van tafeltennis en basketbal. Als hij niet bij voetbal de top had bereikt, zou dat zeker bij een van deze twee laatste takken van sport gebeurd zijn. Nu combineert hij zijn kennis; de ervaring die hij bij de ene sport opdoet, gebruikt hij bij de andere. En het is niet voor niets, dat Leo Yachin wel de ,,wonderkeeper'' wordt genoemd!



Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

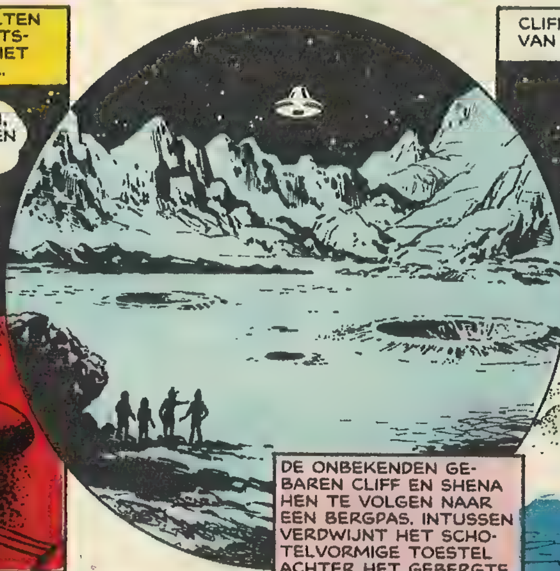
SCIENCE FICTION

IN OPDRACHT VAN DE GEHEIMZINNIGE MATIC, DIE ZICH HEERSER OVER HET PLANETENSTELSEL KAUN-ALTABARIAN NOEMT, ZIJN CLIFF EN SHENA NAAR EEN VREEMD GEBOUW OP DE PLANEET TERAKTION GEGAAN. BIJ HET GEBOUW ZIJN ZE ONVERWACHTS GETUIGE VAN EEN GEVECHT TUSSEN ONBEKENDE RUIMTEWEZENS...



EVEN LATER STAAN TWEE FORSE GESTALTEN TEGENOVER CLIFF EN SHENA. HUN GELAATSTREKKEN BLIJVEN VERBORGEN ACHTER HET DONKERBLAUWE GLAS VAN HUN HELMEN...





DE ONBEKENDEN GEBAREN CLIFF EN SHENA HEN TE VOLGEN NAAR EEN BERGPAS. INTUSSEN VERDWIJNT HET SCHOTELVORMIGE TOESTEL ACHTER HET GEBERGTE...

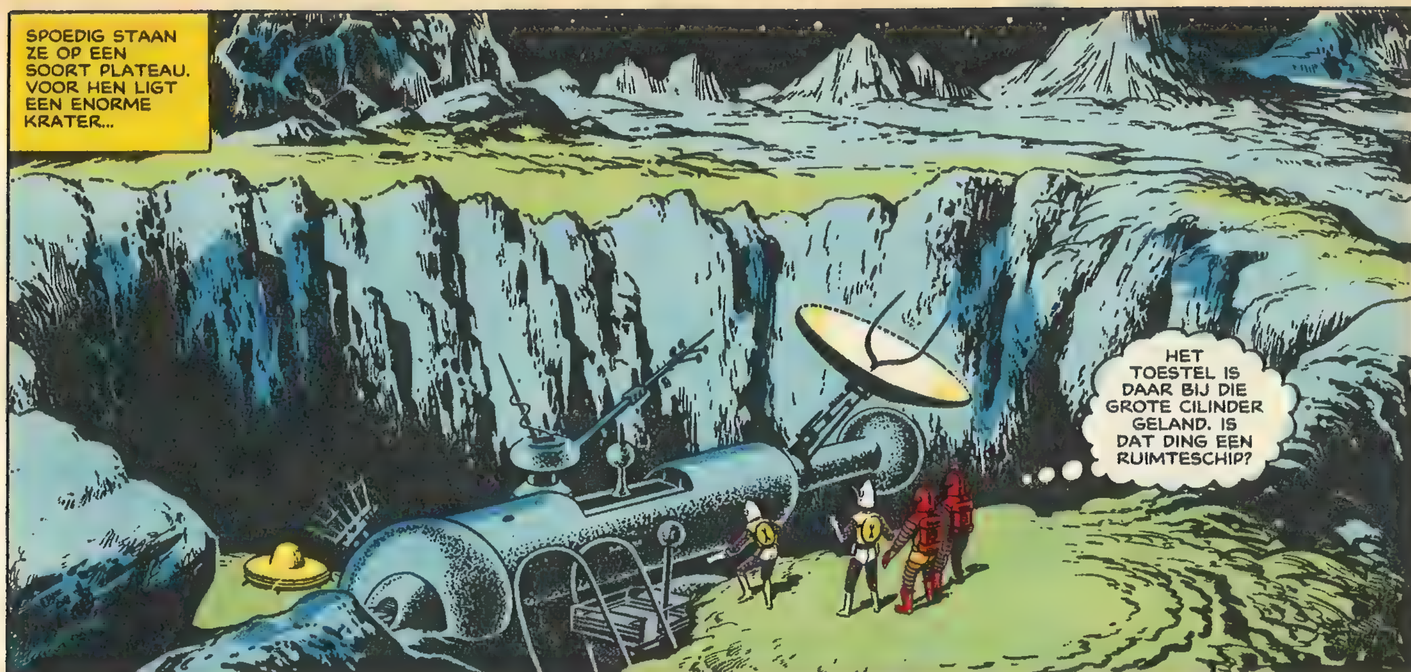
CLIFF KIJKT NOG EENS OM IN DE RICHTING VAN HET BOUWWERK...

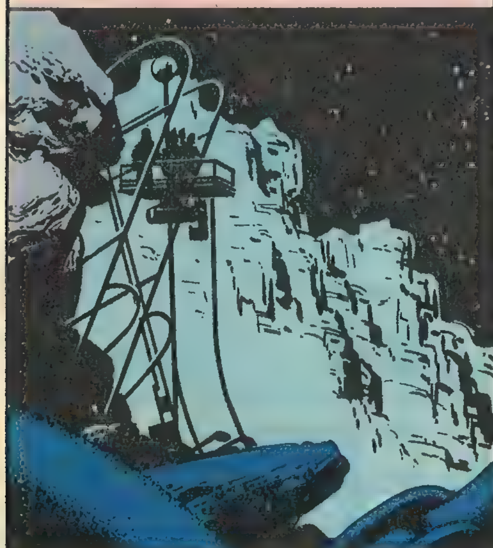
ENIGE TIJD VOLGEN ZE DE MANNEN DOOR DE DONKERE BERGPAS...



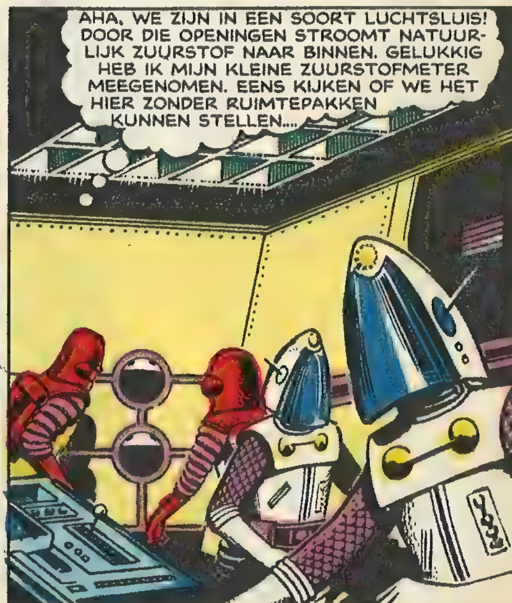
EINDELIJK WIJST EEN VAN DE GIDSEN NAAR HET EINDE VAN DE PAS...

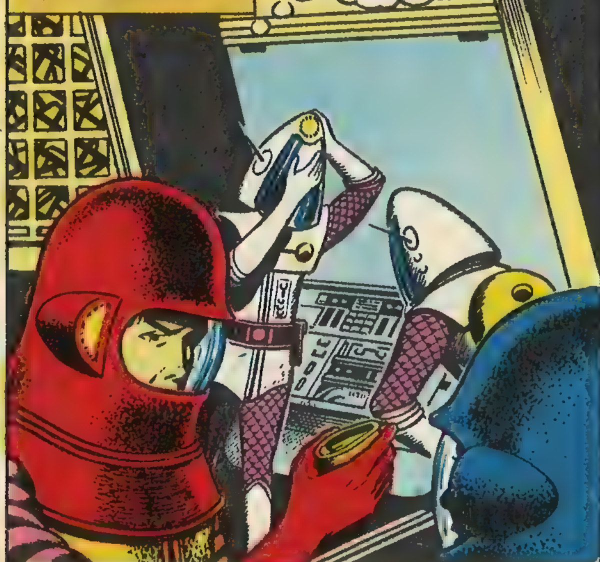



SPOEDIG STAAN ZE OP EEN SOORT PLATEAU. VOOR HEN LIGT EEN ENORME KRATER...
HET TOESTEL IS DAAR BIJ DIE GROTE CILINDER GELAND. IS DAT DING EEN RUIMTESCHIP?


IN EEN AAN DE ROTSEN OPGEHANGEN LIFT DALEN ZE AF...

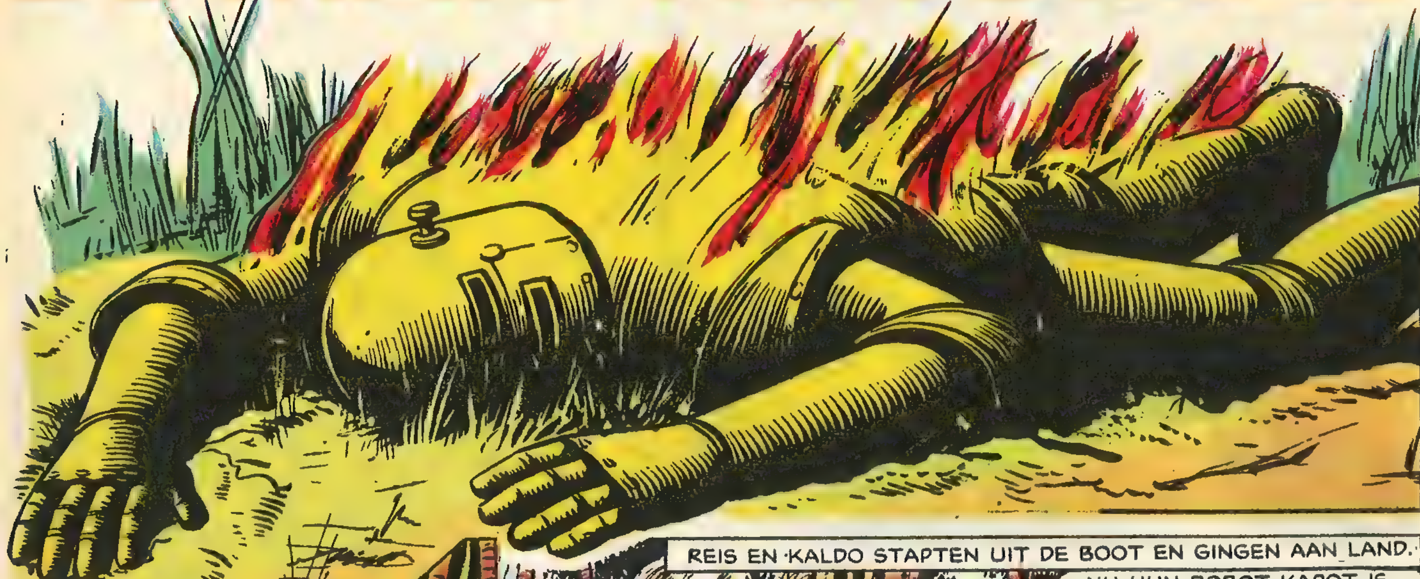

DOOR EEN SCHUIFDEUR GAAN ZE DE CILINDER BINNEN...


AHA, WE ZIJN IN EEN SOORT LUCHTSLUIS! DOOR DIE OPENINGEN STROOMT NATUURLIJK ZUURSTOF NAAR BINNEN. GELUKKIG HEB IK MIJN KLEINE ZUURSTOFMETER MEEGENOMEN. EENS KIJKEN OF WE HET HIER ZONDER RUIMTEPAKKEN KUNNEN STELLEN...


DE ONBEKENDEN BEDUIDEN CLIFF EN SHENA HUN HELMEN AF TE ZETTEN. ZELF MAKEN ZE OOK AANSTALTEN ZICH VAN HUN RUIMTEPAKKEN TE ONTDOEN...
ER IS HIER VOLDOENDE LUCHTCIRCULATIE! VOORLOPIG ZIJN WE IN VEILIGHEID!


EVEN LATER...
DEZE WAND IS OPENGESCHOVEN. KIJK!!

DE MAN VAN STAAL



REIS EN KALDO STAPTEN UIT DE BOOT EN GINGEN AAN LAND.

NU HUN ROBOT KAPOT IS, KUNNEN WE DIE LUI GEMAKKELIJK OVERMEESTEREN!

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HET GEHEIM VAN DE SCHOENER DE MEEUW OPLOSSEN. DOOR NET TE DOEN, ALSOF ARCHIE HET SLACHTOFFER WAS GEWORDEN VAN EEN EXPLOSIE, HOOPTEN ZE HUN TEGENSTANDERS OM DE TUIN TE LEIDEN.

TED EN KEN ZAGEN HEN AANKOMEN.

ONZE LIST IS GELUKT! REIS EN KALDO DENKEN DAT DE KUST VEILIG IS, MAAR DAT ZAL HUN NIET MEEVALLEN!

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN OP HETZELFDE MOMENT WERD ARCHIE MAGNETISCH.

LIEVE HELD, WAT GEBEURT ER?

ARCHIE TREKT HUN GEWEREN AAN!

ARCHIE GREEP DE MANNEN BEET!

ARCH

PAS OP! BEHANDEL DE GEVANGENEN MET ZACHTHEID!

DE INBOORLINGEN OP HET JACHT BESLOTEN TE VLUCHTEN.

DE METALEN MAN IS NIET DOOD!

LATEN WE VLUCHTEN, VOOR HIJ OOK ONS GRIJPT!

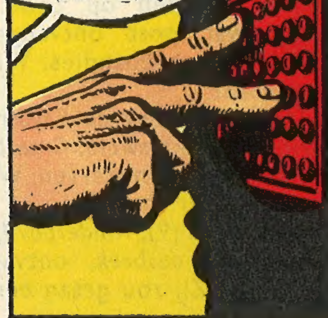
REIS WILDE VERHINDEREN DAT WIJ ACHTER HET GEHEIM VAN DE MEEUW ZOUDEN KOMEN, MAAR NU ZULLEN WE HET RAADSEL ONTSLUIEREN!


MAAR OPEENS WERDEN DE VRIENDEN OVERVALLEN DOOR DE WILDEN, DIE HEN AL EENS EERDER HADDEN BELAAGD.
GRIJP DE IJZEREN MAN!
IK KAN NIET BIJ MIJN ZENDER! WAT NU?
ARCHIE


DE WILDEN KONDEN REIS EN KALDO NIET UIT ARCHIES GREEP BEVRIJDEN.
HIJ WIL DE GEVANGENEN NIET LOSLATEN! TIL HEN DAN OOK MAAR OP!


DE INBOORLINGEN GINGEN NAAR HUN DORP. TED EN KEN WERDEN VASTGEBONDEN.
VOORUIT, BEVEEL DE IJZEREN MAN ZIJN GEVANGENEN LOS TE LATEN!


TOEN KREEG TED EEN IDEE...
IK KAN HEM ALLEEN IETS BEVELEN DOOR MIJN ZENDER TE GEBRUIKEN.
GOED, ZEG MAAR WELKE KNOP IK MOET INDRUKKEN!


TED GAF EEN AANWIJZING EN.
PAS OP, DAT JE ME NIET BEDRIEGT, BLANKE MAN!


ARCHIE LIET DE MANNEN VALLEN.
ALS BELONING WORD JE HET LAATST GEDOOD.


REIS EN KALDO WERDEN VASTGEBONDEN EN ALLES WERD VOOR HET FEEST IN ORDE GEMAAKT.
WE ZIJN ERBIJ! KON JE DE HOOFDMAN NIET IETS WIJSMAKEN?
DAT HEB IK GEDAAN; LET MAAR OP!


EN ARCHIES HOOFD WERD ROODGLOEIEND...
IK HEB HEM EEN KNOP LATEN INDRUKKEN, WAARDOOR ARCHIE GAAT GLOEIEN.


OPEENS HADDEN DE WILDEN HET IN DE GATEN.
DE IJZEREN MAN STEEKT EEN HUT IN BRAND!
DE BLANKEN HEBBEN ONS BEDROGEN!


MET GETROKKEN MESSEN EN SPEREN KWAMEN DE WILDEN OP TED EN KEN AF...
TE LAAT! ZE WILLEN WRAAK OP ONS NEMEN!

Wie puzzelt er mee?

VERBORGEN DIEREN,

ingezonden door Philippe Durand in Oostende:

In elk van onderstaande zinnen is de naam van een dier verborgen.

1 Het vlees siste in de pan, terwijl moeder een praatje met de buurman maakte.
2 De arme landloper werd door iedereen bemind.
3 De zeelui bleven aan de wal; vissen kon hen niet meer bekoren.

ZIEKENLIJSTJE

Jan v. d. Velden (16), Sanatorium „De Klokkenberg", H2 K62, Breda, ligt al negen maanden op bed. Hij zou graag wat post ontvangen. Ook spaart hij sigarebandjes. Wie schrijft hem eens?

Trees en Hanny de Ruyter, Kinderpaviljoen Dekkerswald, Groesbeek, sparen foto's van filmsterren. Wie stuurt hun een paar foto's?

Ine Lamers (9), Kinderpaviljoen Dekkerswald, Groesbeek, ontvangt niet veel post. Zij zou graag een correspondentievriendin van ongeveer haar leeftijd hebben. Verder spaart zij foto's van filmsterren en zangers, vooral van Anneke Grönloh en The Blue Diamonds.

Jantje Bakker (11), Sanatorium Z5, Hellendoorn, spaart foto's van filmsterren en zangers, o.a. van Elvis Presley, Pat Boone, Cliff Richard, Ria Valk, Peter Kraus en Johnny Hallyday. Ook is hij blij met foto's en afbeeldingen van Lassie en van poesjes.

Clementine Rossen (9), Margriet-paviljoen Dekkerswald, Groesbeek, zou graag eens wat post en ansichtkaarten ontvangen. Foto's van filmsterren zijn natuurlijk ook welkom.

Gonny Zwartjes (10), Margriet-paviljoen Dekkerswald, Groesbeek, spaart foto's van filmsterren en zangers, vooral van Anneke Grönloh. Wie stuurt haar eens wat?

Riet Peters, Kinderpaviljoen Dekkerswald, Groesbeek, zou zo graag eens wat foto's van filmsterren ontvangen. Wie maakt haar blij?

Marian Loermans (10), Margriet-paviljoen Dekkerswald, Groesbeek, spaart sigarebandjes, foto's van filmsterren en suikerzakjes. Wie helpt haar verzamelingen uitbreiden?

Annie Keuter (12), Mariastichting, Kamer 73, Haarlem, ligt al maanden op bed en moet nog een tijd rusten. Zij zou zo blij zijn met foto's van filmsterren. Wie stuurt haar er eens een paar?

Wilma Golvesdingen, Karel de Stoutestraat 32, Gorinchem, is al bijna een jaar ziek. Zij spaart suikerzakjes, lucifersmerken, postzegels en sigarebandjes. Wie stuurt haar eens wat?

Nelly v. d. Berg (16), Sanatorium „Zonnegloren", Emma-paviljoen, Zaal 6, Soest, kuurt al vier maanden. Zij zou graag wat post ontvangen. Haar hobby is het sparen van foto's van Cliff Richard. Wie schrijft haar eens?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Puzzel van Henk van Deventer in Schiedam:

1 Werelddeel
2 Anekdote
3 Noordpool
4 Doedelzak
5 Engeland
6 Langzaam
7 Enthousiast
8 Naargeestig

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het werkwoord WANDELEN.

Verminderpuzzel

KNOPEN, NOPEN, OPEN, PEN, EN, N.

Toevoegpuzzel

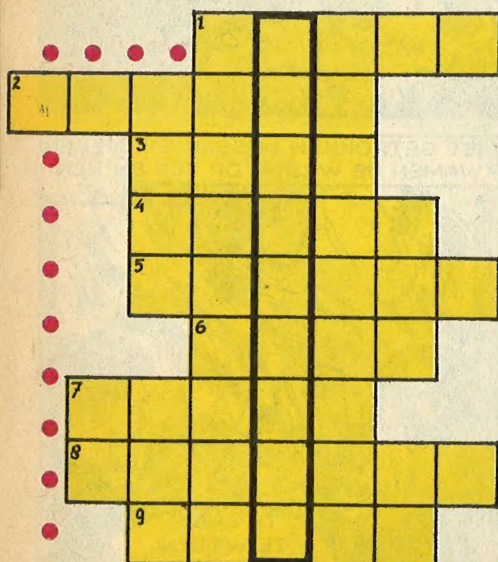
K + RUIT = KRUIT
T + OREN = TOREN
K + LOMP = KLOMP
S + PEER = SPEER
G + RAAF = GRAAF
W + EZEL = WEZEL
S + NAUW = SNAUW
S + TAAL = STAAL

Visitekaartjes van C. Koolen in Rotterdam:

1 Drukker
2 Tramconducteur

Bloemenpuzzel

GEN	TI	AAN
BRO	ME	LIA
CLE	MA	TIS
GLA	DI	OOL



INVULPUZZEL

Eerst moet je in deze figuur negen woorden invullen en daarbij de dikomlijnde vakjes overslaan. De omschrijvingen vind je hiernaast vóór het streepje. Daarna moet ook het opengelaten vakje gebruikt worden, want als je één letter aan elk gevonden woord toevoegt, krijg je een nieuw woord, waarvan de omschrijving achter het streepje staat.

Als je met de hele opgave klaar bent, vormen de letters van de omlijnde vakjes van boven naar beneden gelezen de naam van een beroemd schilder.

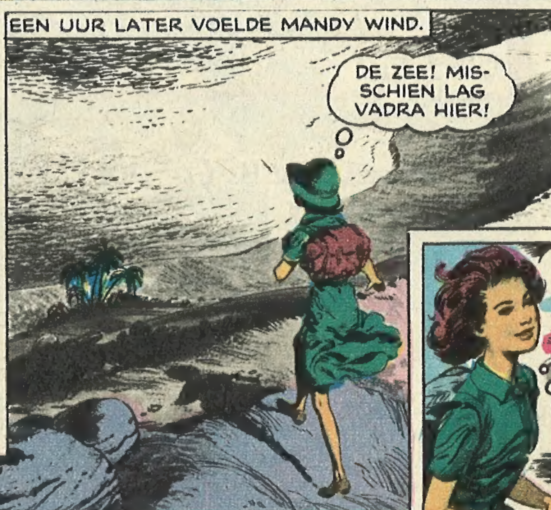
1 Onbehaard / negerdorp
2 Visje, dat meestal gerookt wordt / huidverkleuring
3 Stuk goed / verlichting
4 Opgedragen hoeveelheid werk / grondstof voor sigaren
5 Hete waterdamp / beek of rivier
6 Lage mannenzangstem / patroon
7 Kist van open latwerk / dagblad
8 Specerij / ouderwetse warme drank
9 Landbouwer / zuivelprodukt

DE GOUDEN STAD



















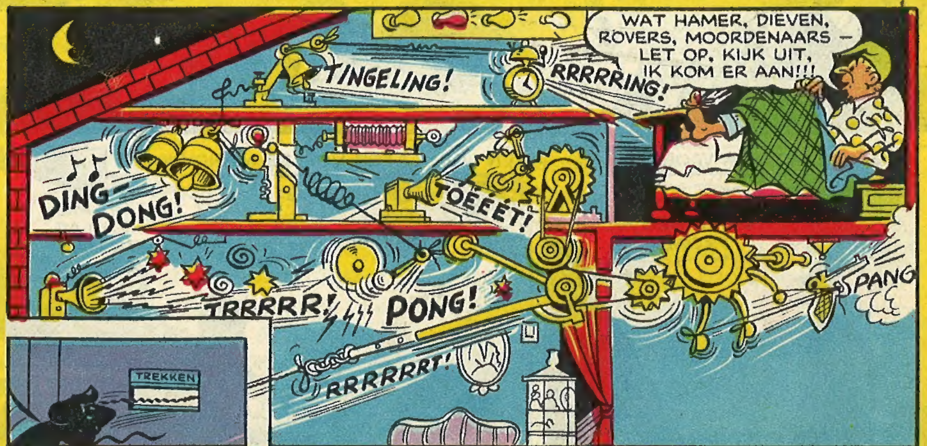
























Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.